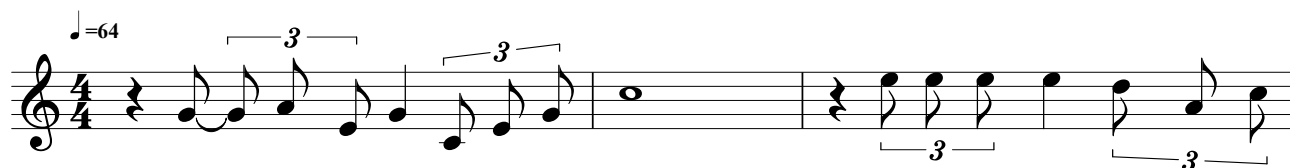

VỀ ĐÔI HOANG

Nguyễn Đức Quang

Có những gì đây mà tôi vui thế?

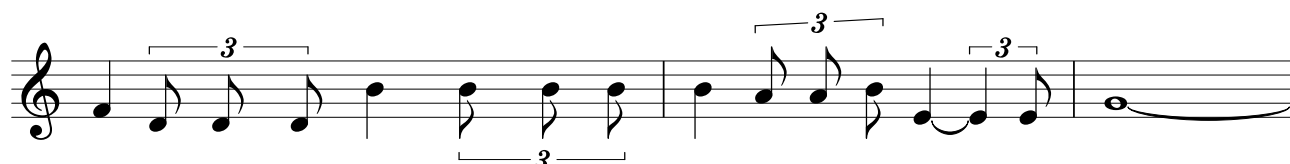
Ríu rít cuối phố, vang động sân

nhà.

Trăm hoa xông xáo, tiếng người hát ca.

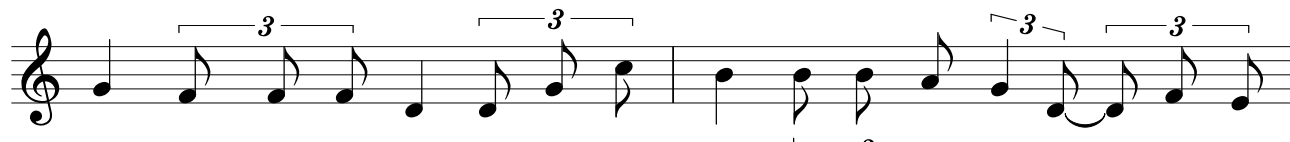
Cây non vườn

vai, nụ hồng cành mới. Chuông vui ngân nga đưa tin đến tận trời xa.

Thấp thoáng em thơ vui đùa réo gọi. Hương lan bay bay rơi nhẹ khắp

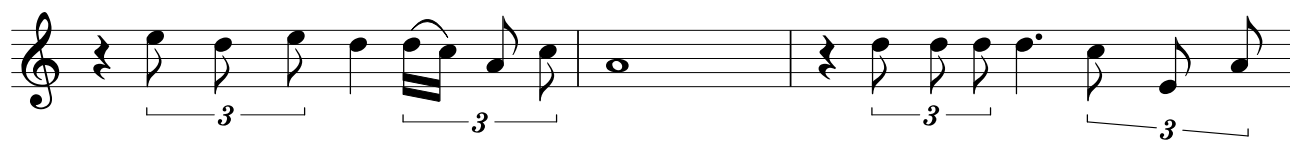

nơi. Không gian êm đềm một trời ngát mây. Cho tôi thần thờ chìm giữa vơi

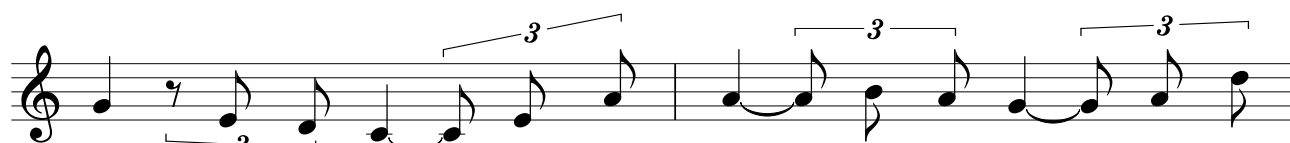
đây.

Em bỗng từ đâu đẹp tựa bài thơ?

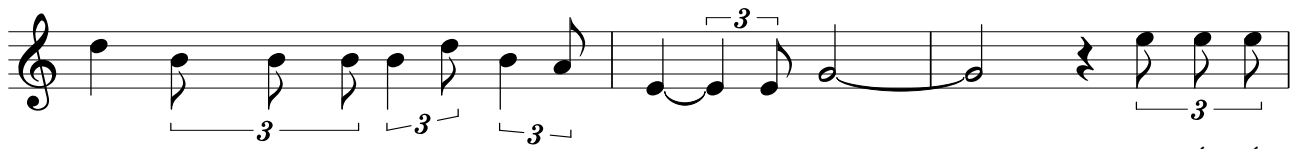

Gót chân phớt son khơi dậy rất mờ.

Con tim si mê không đợi không

chờ. Lũ chim buồn ngoài ghé đá, đã mất dịp nhìn em

qua chung quanh âu lo nó tôi đi lạc vườn mơ. Gió ấy tắt

sớm không còn ánh đèn, dưới ánh sáng trăng tô viền mắt em. Em đã nhìn

tôi một hồn xa xăm, đôi môi mềm đưa nhau vào cuốn phim đầu tiên.

Là tình yêu đấy, có biết trước đâu trên đời có người là

em. Biết cánh hoa nao nở đẹp, biết đâu gặp em tiên

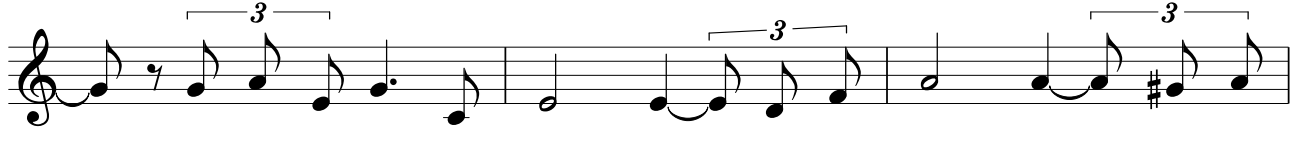
kiếp. Em huy hoàng quá, bước chân lộng gió, chiều buông hững

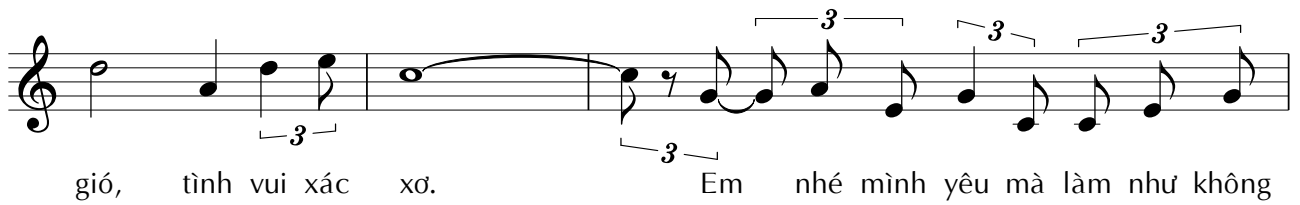
hờ. Vườn đào ngập nắng, lũ bướm ngẩn

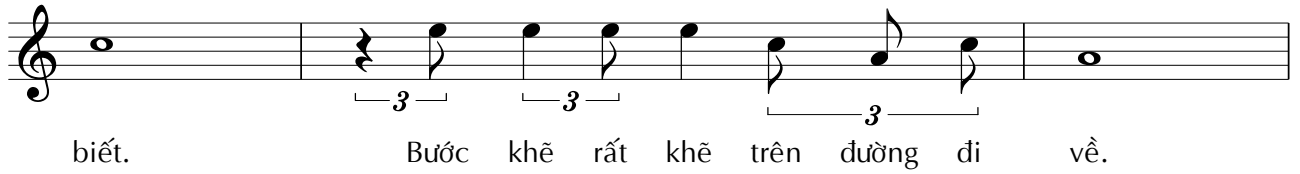
ngơ trên đồng ánh vàng màu ước mơ, đêm sẽ đầy trăng mộng mi,

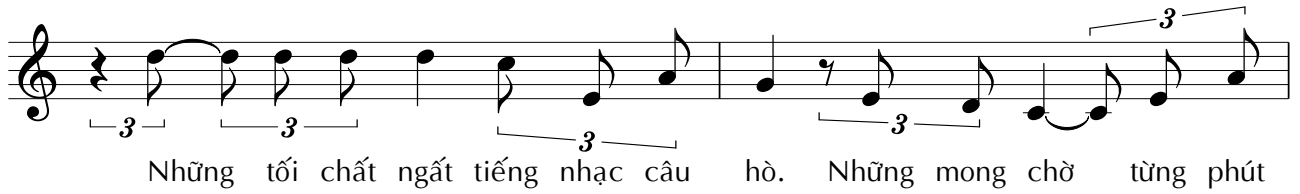
tay biết tìm tay tình tự, cuộn mình lá úa, mong chờ cơn

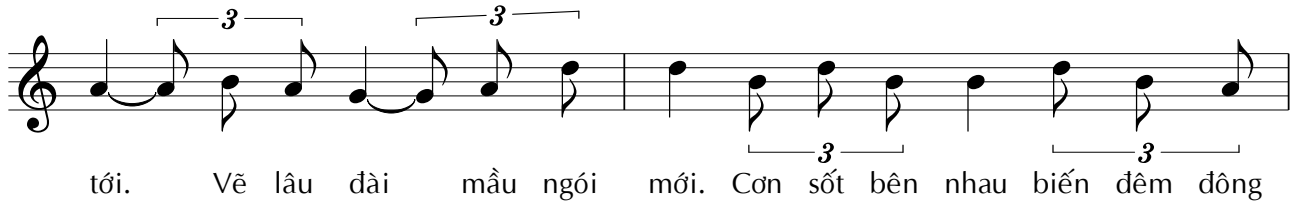
gió, tình vui xác xơ. Em nhé mình yêu mà làm như không

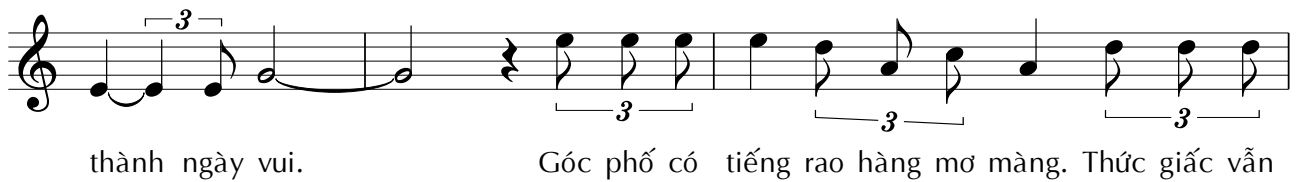
biết. Bước khẽ rất khẽ trên đường đi về.

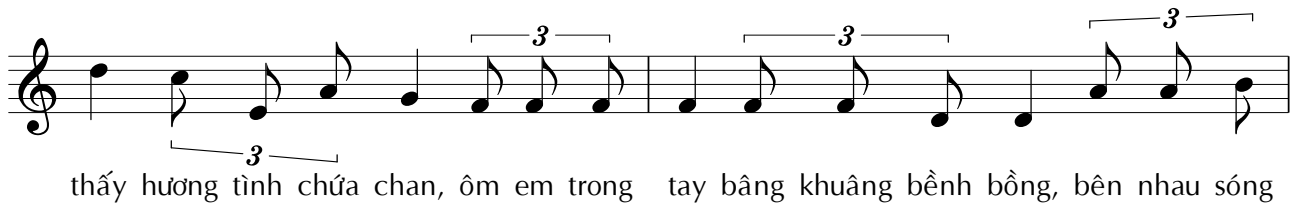
Những tối chát ngắt tiếng nhạc câu hò. Những mong chờ từng phút

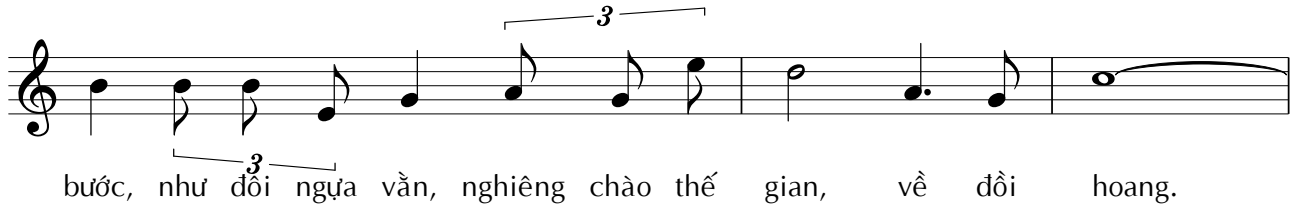
tối. Vẽ lâu dài màu ngói mới. Cơn sốt bên nhau biến đêm đông

thành ngày vui. Góc phố có tiếng rao hàng mơ màng. Thức giấc vẫn

thấy hương tình chứa chan, ôm em trong tay bâng khuâng bênh bồng, bên nhau sóng

bước, như đôi ngựa vằn, nghiêng chào thế gian, về đôi hoang.

